

Santi Baró

El noi de la novel·la

animallibres

Germanes

És un autèntic suplici viure amb ella. És com compartir la vida amb un rap. Quina mena de conversa tindries amb un rap? Doncs ni més ni menys la mateixa que tinc jo amb la Dúnia, la meva germana. Encara que més que un rap, ara que ho penso, ella és més aviat un lluç, que els raps no tenen espines i fan de bon menjar; en canvi, ella punxa i no hi ha qui se l'empassi. Un lluç, això és, un lluç amb ulls de lluç, boca de lluç, pudor de lluç, silueta de lluç, cara de lluç i tota plena d'espines com un lluç. A més, com que és idiota, i els pares ho saben, la sobreprotegeixen i no s'adonen que així es torna encara més idiota, més lluç.

El lluç mai diu res, tímida i estúpida a matar quan algú li dirigeix la paraula, ni que siguem els de casa, es posa vermella com un tomàquet dels de sucra el pa. L'haurien de portar al psiquiatra en comptes de carregar-me les culpes a mi! N'estic farta, no ho suportó més, qualsevol dia faré un disbarat, perquè viure aquesta injustícia em posa malalta. Però, és clar, ella és la germana gran, tan gran que en teoria d'aquí a uns mesos serà major d'edat i ja podrà marxar de casa, però com ha de marxar de casa si no sap ni anar sola a comprar un paquet de pipes sense morir-se de vergonya! Mai se la trauran de sobre, i si la tracten com una retardada encara menys. Com volen que espavili si sempre em fan a mi responsable de tot? Si sempre me les carrego per dir les coses pel seu nom? Com això del sopar i el caram de carta que espera, que sempre està igual, que no sap dir res més quan seiem a taula l'únic moment del dia que estem tots junts; que si ja l'ha rebut, que espera una carta de molta importància... Pots comptar! Quina carta pot esperar, ella? Qui vol que li escrigui? I això és el que li he dit, i ella, idiota com és, ha fet cara de lluç, ha ajupit la mirada amagant-la cap al plat, ha fet aquella típica rialleta idiota i vermella com un tomàquet dels de sucra pa i no m'ha contestat.

La rialleta només, els collons de rialleta de lluç passat. I els altres, els pares, en comptes de recriminar-li amb quatre paraules ben dites perquè em contestés, apa, a tractar-la com una nena petita, com sempre, que la deixés en pau, pobreta, que segur que esperava carta del xicot, que mira-la com riu, que segur que sí, que ai la nena, que se'ns ha enamorat... Collons, mama, que la nena té gairebé divuit anys i si no deixeu de parlar-li com una idiota se'ns quedarà així, idiota perduda i per sempre més, que això és tot el que he dit jo, una veritat com un temple, una obvietat, que allà ells, que jo ja m'espavilaria, però que ella, si no deixaven de tractar-la com una idiota, idiota es quedaria per sempre més. I és clar, com que a casa es veu que les veritats ofenen i ningú sap carregar amb les seves responsabilitats, tots contra mi, com sempre, castigada sense anar al concert del dissabte. Però jo no penso pas quedar-me a casa, ni que m'hagi d'escapar, que es comencen acceptant les injustícies i una acaba sent víctima del sistema i sense ideals, que a casa amb una retardada ja n'hi ha prou. Estic farta de les injustícies i d'haver de viure amb un lluç que es passa el dia fent cara de lluç.

* * *

La Vanesa es pensa que tot és un camí de roses només perquè la seva vida ho és. M'agradaria veure-la atrapada dins del meu cos. Lletja, grassa i sense servir per a res. M'agradaria veure-la estudiar hores i més hores i ser incapaç de recordar res, de concentrar-se, acumulant suspens rere suspens. M'agradaria veure-la havent de suportar tot el que jo suporto, les miradetes, les bromes, els recels. Per a ella tot és fàcil, per als guapos tot ho és. Que poc que importen la resta de les virtuts si un té presència i cau bé com la meva germana. El món és dels famosos des del començament, des d'un bon principi; es comença sent popular a l'escola i acabes en el lloc més ben remunerat d'una empresa, o en el paper principal d'una pel·lícula, o com a solista d'un grup de pop, o com la més cotitzada de les periodistes, no pas pels teus mèrits ni reconeixements sinó senzillament per caure bé o ser la més maca. La Vanesa ho té tot això, tot alhora, cau bé i és maca, tan maca que fins i tot els xicots de la meva classe que li porten dos anys li van al darrere com uns gossets. Ells, però, no diuen que és maca, li diuen que és un *pibon*, que està com un tren i coses per l'estil, coses que a ella li fan gràcia. Però la Vanesa només té quinze anys i als quinze anys les nenes haurien de tenir altres coses al cap i no

sortir amb païos dos, tres o quatre anys més grans. La Vanesa viu dalt d'una boira assegurada a la trona, com una reina, fent-se la important només perquè té els pits grossos, les cames llargues, i un cul molt bufó, perquè els nois li van al darrere i perquè les noies, tan tanoques com ella, es barallen per ser al seu costat com a súbdits de la seva cort.

Em pregunto on deu tenir els sentiments, la meva germana, em pregunto ara que he acabat de llegir *El noi del pijama de ratlles* entre estremiments i llàgrimes, si ella seria capaç de sentir res, de deixar anar ni que fos una senzilla llàgrima.

La meva germana m'odia, però jo no en tinc la culpa, la culpa és dels pares, que sempre la castiguen quan es fica amb mi, com avui, mentre sopàvem, que he preguntat si havia rebut cap carta i ella m'ha deixat anar, d'aquella manera amb la que sempre em parla, que qui volia que m'escrivís a mi, amb aquell to dur que sempre usa quan em parla, d'enfadada, de retret, d'odi, com ja he dit, com si no n'hi hagués ja prou amb l'odi que sento jo cap a mi mateixa per no trobar respostes, per no saber fer res més que ajupir la mirada i avergonyir-me en comptes de contestar-li allò que penso, que ella no n'havia de fer res de la carta que esperava perquè tampoc ho entendria, que ella, que només es pre-

ocupava per fer-se la dona gran, ella, que fa quatre dies encara perdia la son la nit de reis, era incapaç de comprendre la importància de la carta que esperava, perquè ella no tenia altre repte que no fos muntar-s'ho amb un paio més gran. I com que he estat incapaç de pronunciar ni mitja d'aquestes paraules, la mare, amb la complaença del pare, ha alçat la veu i l'ha castigada sense anar a aquell concert dels pebrots on té planejat enrotllar-se amb el Néstor, el milhomes de la meva classe que ho va esbombant a tort i a dret sense adonar-se, o potser perquè s'adona, que la Vanesa és la meva germana.

La meva germana m'odia i els pares no paren de carregar-la de raons per odiar-me més encara, com jo mateixa, que no paro de donar-me motius per odiar-me, i quan s'ha tancat a la seva cambra donant un fort cop de porta, jo, en lloc d'anar-hi al darrere i parlar-hi, en lloc d'explicar-li que el Néstor és un masclista fastigós que va esbombant per tota la classe els missatges que ella li envia, en lloc d'explicar-li el meu gran secret i compartir-lo amb ella, allò de les notícies que espero, m'he quedat al saló, amb els pares, mirant la tele i pensant què hauria de fer però incapaç de fer-ho, com sempre.

Aquesta me la pagaràs

Aquesta me la paga, com em dic Vanesa, s'ha acabat, li esborraré la cara de lluç per sempre. És tan idiota! Però tant! Sempre està al mig, fent nosa, com la típica cadira amb la qual sempre ensopegues i et deixa la cuixa plena de blaus. És com una fastigosa rata de claveguera que encara que surti de la dutxa fa pudor i provoca repugnància entre la gent, crits, corredisses i camps qui pugui, amb els seus cabells negres greixosos, espessos i rebels que mai han visitat una perruqueria, les galtes molsudes i rosades de porc, el nas amb dos forats foscos i enormes que t'apunten quan et mira, pèls als braços, a les cames, a l'esquena i prefereixo ni imaginar-m'ho a l'aixella, com una rata, ja ho he dit, que ara me n'adono que no és un

lluç, que és una rata, però d'aquelles tan fastigoses de clavegueram que no sap ni vestir-se, com una rata, sempre amb pantalons vells i gastats, que encara que li comprin roba allà es queda tancada a l'armari no fos que es gastés, i les horribles camises que semblen d'home, sempre cordades fins a l'últim botó, o aquells jerseiots de quan arriba l'hivern que estaven de moda just quan l'home va començar a sortir de les caverne i els dinosaures a extingir-se, i les rebeques, i l'anorac aquell blau amb caputxa més hortera que la Belén Esteban en un brunch, i la rialleta, aquella rialleta idiota que porta gravada les vint-i-quatre hores, que la delata, com si portés penjat un cartell «Hola, em dic Dúnia i sóc idiota, es prega que no em tireu res de menjar», i les vambes que s'aguanten soles i que competeixen a veure qui fa més pudor, si ella o elles... Déu meu, quina ràbia que em fa la rialleta dels collons, és que m'han entrat unes ganes de girar-li la cara d'una hòstia com se li hagués escampat la vermellor de les galtes per tot arreu! Però aquesta me la pagues, germaneta dels pebrots, que tant de bo t'haguessis quedat en projecte o la mare hagués avortat, que per fer nosa i pudor millor haver-te quedat al marge en comptes d'amargar-nos la vida a la gent com jo.

* * *

Hi ha vegades que m'agradaria no existir o que ningú em pogués veure. Això, com l'home invisible, poder-me quedar en un racó a contemplar-ho tot, però sense que ningú em veiés a mi.

La Vanesa havia aconseguit que la deixessin anar a la festa, unes paraules amb el pare, després amb la mare, un perdona'm germaneta i ja està. Jo m'havia alegrat que la deixessin anar al concert encara que no m'agrada que hi vagi. Allà, els nois i les noies juguen a fer-se els grans, i s'emborratxen, i fumen, i es barallen, i es peguen, també s'enrotllen per poder-ho explicar després. Jo no he anat mai a cap concert, ni a cap discoteca, ni festa, però igualment sé que passen aquestes coses. L'Ingrid, la meva millor amiga, sempre m'anima perquè hi vagi, que no em puc quedar a casa com una iaia, em diu. Però és que a mi m'agrada quedar-me a casa, llegir un llibre i submergir-me en la fantasia del seu argument i viure la història de tal manera com si la protagonista fos jo. No necessito anar a cap festa, o concert, el meu temps és meu i la gent no em pot entendre, no necessito dissimular que m'ho passo bé emborratxant-me o ballant, el saló de casa meva amb la llar de foc, una pel·li o un llibre tombada al llit enmig d'una muntanya de coixins és tot el que necessito, no

sóc una amargada com diu la Vanesa, només sóc diferent.

L'Ingrid, que és molt com jo, sí que surt de festa, fins i tot ha estat amb nois; ella diu que estar entre els braços d'un noi al que estimes és la sensació més gran i que no m'ho puc deixar perdre pas. Potser té raó. Què és sinó allò que m'atrapa del *Perdona si et dic amor* de Federico Moccia, que sentir-me identificada amb la Niki i gràcies a ella viure la seva història d'amor? Però jo no vaig pel carrer amb una moto com la Niki, per tant, les possibilitats que un home de quaranta anys i atractiu m'atropelli amb el seu cotxe luxós són remotes. Tot i que si m'atropella tampoc cal fer-se il·lusions, el més possible fóra que em deixés allà tirada i ni es preocupés per si m'havia fet mal. La història de la Niki només la poden viure noies com la Vanesa, el món de fora és per a gent com ella. L'Alessandro mai s'hauria enamorat d'una foca com jo.

Quan vegi a l'Ingrid i torni amb la vella cançó que he d'anar de festa i divertir-me li deixaré anar aquest argument, crec que és prou convincent.

Per tot això jo em sentia feliç que deixessin anar al concert a la Vanesa o, millor dit, que ja no estigués

castigada. No m'agrada que m'odiï, no m'agrada que m'odiï ningú. Ella és la meva germana i, tot i que procura fer-me la vida impossible, l'estimo, és per això que tinc tantes coses contra meva, perquè estimant-la com l'estimo sóc incapaç de protegir-la i prevenir-la dels perills.

I si quan he sentit que baixava les escales, que passava de llarg del menjador amb un abans de la una seré aquí, m'he apropat a mirar-la alçant-me del sofà, només ho he fet per saber com s'havia vestit, pel goig de veure-la, per res més, ho puc prometre. I si quan l'he enxampada a tocar del rebedor he deixat anar un sonor «apa» que m'ha sortit del cor, no ha estat per delatar-la, no ha estat un crit per avisar els pares que s'afanyessin a veure com anava a sortir de festa la seva nena, cosa que han fet, ha estat un retret per a mi mateixa, ja que, com que sabia que el Néstor l'esperava amb els ullals esmolats, aquella faldilla tan curta era com portar-li l'esmorzar al llit. Era un «apa» també d'admiració, perquè la Vanesa estava preciosa lluint unes cames precioses, damunt d'un sabates de mig taló precioses, amb aquella minifaldilla taronja preciosa, que li remarcava la seva exuberant i preciosa silueta. Per tot això he deixat anar el meu «apa», una barreja de por i d'indignació, però

també de fascinació, no pas un crit d'alarma per avisar els pares que la nena anava a sortir vestida com un pendó, ho puc jurar.

Però en canvi, això és el primer que ha deixat anar el pare, que on es pensava que anava vestida com un pendó, i la mare, sense fer servir més paraules, assenyalant amb insistència les escales perquè s'anés a tapar, que així no sortia de casa. I ella mirava suplicant, ara l'un, ara l'altre, quasi plorant, humiliada, ferida, que per què, que totes les seves amigues anaven així, que era la moda, que «jo, papes» anava repetint, i jo, que estava allà al mig sense saber apartar-me ni tocar el dos, es veu que de cop i volta he cridat l'atenció del pare i tot s'ha precipitat, que jo ja ho sabia que quan m'ha mirat i li ha dit que n'hauria d'aprendre de la seva germana gran, que es fixés com anava vestida jo sense necessitat d'anar-ho ensenyant tot, ja ho sabia que la cosa no acabaria bé, que només he necessitat veure com li llüien els ulls a la meva germana per saber que quan obrís la boca tota sola es cavaria la seva pròpia tomba. I així ha estat, com si l'hagués parida, que quan l'ha oberta per protestar que si no s'adonaven que anar vestida com una iaia i no moure's de casa, sempre enganxada a la falda dels papes, era d'idiotes i que amb una idiota a casa ja

n'hi havia prou, se l'ha cavada. I quan el pare li ha alçat la mà i he pensat que faria allò que no havia fet mai, pegar-nos, m'he espantat, he fet una passa enrere i un cop més m'he travat en lloc de cridar, com m'exigia la consciència, que no ho fes, que s'aturés. Però no ha calgut, el pare s'ha quedat amb el braç alçat i la mare, agafant-li el relleu li ha dit que anés a dalt a canviar-se d'una vegada per acabar de trencar la tensió d'aquell moment. I llavors ha tornat l'odi, aquell odi visceral que ella em té, quan m'ha mirat amb duresa, com sempre, i m'ha dit que de què collons m'estava rient jo. Però jo no reia o almenys no n'era conscient d'estar-ho fent, però no li ho he dit, he callat i ella se m'ha apropat per tornar-hi, que de què reia, que què es el que em feia tanta gràcia, que era una amargada de merda i que mai ningú es fixaria en mi. I llavors sí que aquelles paraules han esgotat la paciència del pare, que tant de bo s'hagués desfogat amb una simple bufetada, però no, que pugés a dalt, li ha dit, a la seva habitació, que estava castigada sense sortir durant tot el cap de setmana i que s'afanyés a pujar les escales que s'estava escalfant molt i que mai havia tingut tanta necessitat i ganes de clavar-li una bufetada, que pugés d'una puta vegada i fugís del seu davant, li ha cridat enmig d'una mena d'atac de nervis en

veure que no es movia, i la meva germana, plorant, desesperada, amb el rostre desencaixat i saltant-li les llàgrimes, llavors sí que ha corregut esclafant l'odi contra els esglaons, trepitjant-los severament, mentre jo em fonia i desitjava el meu propi espai també per plorar.